

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1963 r.

w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. (Dz. U. Nr 35, poz. 154) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do lekarzy zatrudnionych w wymiarze co najmniej pełnego etatu:

- 1) w przychodniach przyzakładowych przy zakładach pracy:
 - a) przemysłowych i budownictwa oraz
 - b) innych, jeżeli przy pracy w nich występują czynniki uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia,
- 2) w przychodniach międzyzakładowych sprawujących opiekę nad zakładami pracy określonymi w pkt 1,
- 3) w obwodowych przychodniach przemysłowych oraz w poradniach higieny pracy,
- 4) w wojewódzkich (miejskich w miastach wyłączonych z województwa) przychodniach lub poradniach przemysłowych.

2. W uzasadnionych przypadkach, jeżeli stan sanitarny oraz stan zatrudnienia pracowników danego zakładu pracy, nie wymaga zatrudnienia lekarza w wymiarze pełnego etatu, Minister Zdrowia i Opieki Społecznej może rozciągnąć prze-

pisy rozporządzenia na lekarzy zatrudnionych w zakładach określonych w ust. 1 w wymiarze co najmniej 5 godzin dziennie.

§ 2. 1. Lekarzom określonym w § 1 może być przyznane dodatkowe wynagrodzenie kwartalne w wysokości od 1.500 do 6.000 zł za wykonywanie w ramach podstawowych obowiązków zadań w zakresie:

- 1) podnoszenia stanu higieniczno-sanitarnego zakładu pracy,
- 2) poprawy ogólnego stanu zdrowia załóg oraz
- 3) zwalczania nieuzasadnionej absencji chorobowej.

2. Dodatkowe wynagrodzenie wypłacane jest przez właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z funduszków ubezpieczeń społecznych po upływie kwartału.

§ 3. 1. Dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w § 2, przyznaje się na ustalony okres do jednego roku, nie dłużej jednak niż do końca roku kalendarzowego.

2. Dodatkowe wynagrodzenie przyznaje oraz ustala jego wysokość kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej

miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z właściwym oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wojewódzką komisją związków zawodowych.

3. Dodatkowe wynagrodzenie może być cofnięte lub obniżone w granicach od 30% do 60% na okres jednego kwartału lub do końca roku kalendarzowego, jeżeli lekarz nie wykonuje należycie obowiązków określonych w § 2 ust. 1, a zwłaszcza jeżeli w danym kwartale nastąpiło z winy lekarza przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej przekroczenie limitu na zasiłki chorobowe przez zakład pracy, przy którym znajduje się zakład leczniczo-zapobiegawczy zatrudniający lekarza.

4. O cofnięciu lub obniżeniu dodatkowego wynagrodzenia decyduje kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z właściwym oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wojewódzką komisją związków zawodowych.

5. Cofnięcie lub obniżenie dodatkowego wynagrodzenia następuje z urzędu lub na wniosek:

- 1) kierownika wojewódzkiej (miejskiej w mieście wyłączonym z województwa) przychodni lub poradni przemysłowej,
- 2) właściwego oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
- 3) kierownictwa zakładu pracy lub rady zakładowej.

§ 4. 1. W razie przekroczenia przez zakład pracy kwartalnego limitu na zasiłki chorobowe kierownictwo zakładu pracy przesyła właściwemu oddziałowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wraz z kwartalnym sprawozdaniem o realizacji wydatków na zasiłki chorobowe, wniosek o wypłacie, obniżeniu lub cofnięciu lekarzowi przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej dodatkowego wynagrodzenia wraz ze swą opinią o przyczynach przekroczenia limitu.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określi okoliczności, w których zakład pracy jest zwolniony od obowiązku przesłania wniosku o obniżenie lub cofnięcie dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

§ 5. 1. Wniosek o cofnięcie lub obniżenie dodatkowego wynagrodzenia (§ 3 ust. 5 lub § 4) powoduje wstrzymanie

przez kierownika wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) wypłaty dodatkowego wynagrodzenia za dany kwartał do czasu rozpatrzenia wniosku, co powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca od jego złożenia.

2. Dla zbadania zasadności wniosków, o których mowa w § 3 ust. 5 i § 4, kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) przeprowadza w miarę potrzeby w porozumieniu z oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wojewódzką komisją związków zawodowych kontrolę zakładu leczniczo-zapobiegawczego, zatrudniającego lekarza, którego dotyczy wniosek.

§ 6. W sprawach dotyczących dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach przemysłowych, których pracownicy korzystają ze świadczeń kolejowej służby zdrowia, kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej wykonuje uprawnienia przewidziane w §§ 3 i 5 w porozumieniu z naczelnikiem zarządu służby zdrowia okręgowej dyrekcji kolei państwowych.

§ 7. Szczegółowe zadania lekarzy w zakresie określonym w § 2 ust. 1 oraz szczegółowe zasady przyznawania, ustalania wysokości, cofania lub obniżania oraz wypłat dodatkowego wynagrodzenia określi Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w niektórych zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy (Dz. U. Nr 74, poz. 377).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz